

BENTLEY

Vested Interest #1

MELANIE MORELAND

 BARONET

Bentley

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Melanie Moreland
Bentley – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BENTLEY

BENTLEY

MELANIE MORELAND

 BARONET

Věnování

Rodina je nejen pokrevní.
Díky lásce se naši rodinou stanou i přátelé.

Mí přátelé, ti staří i ti noví – tuto knihu věnuji vám.

Phyllis, Patti, Sharon,
Lauře, Edwinovi, Karen,
Trině, Deb, Jackeymu:
Mám vás ráda a objímám vás.

Mému Matthewovi:
Díky tobě je můj svět úplný.

Kapitola 1

Bentley

VYŠEL JSEM VEN a z plných plic se nadechl. Po předchozích čtyřech dnech dusného a trýznivého žáru byl déšť, který smáčel zem a přinesl vláhu, vítanou úlevou. V časných ranních hodinách byl vzduch chladný a svěží.

„Vaše noviny, pane,“ řekl Andrew, můj sluha.

Přikývl jsem a vzal si výtisk Globe and Mail. Rozhlédl jsem se a s potěšením spatřil přijíždět svůj vůz. Frank byl jako obvykle přesný – ve skutečnosti vlastně o sekundu napřed – stejně jako já.

Auto zajelo k obrubníku a otevřely se zadní dveře. Ze sedadla zvedl své masivní tělo Aiden Callaghan, šéf ochranky a má pravá ruka, a v širokém gestu se rozmáchl.

„Váš odvoz, eminence.“

Ignoroval jsem jeho tón i obvyklý úšklebek, posadil jsem se na zadní sedadlo a zacvakl bezpečnostní pás. Rozložil jsem stále čisté a neohnuté noviny. Když se k nim totiž Aiden dostal dřív než já, bývaly často zmačkané, špinavé a měly tmavé skvrny od kávy na okrajích nebo byly ulepené od koblih, které si při čtení cpal do úst.

„Kancelář pana Tomlina, pane?“

„Ano, Franku.“

Začetl jsem se do finanční přílohy, ale Aiden mi prstem stáhl okraj novin.

„To mi neřekneš ani: ‚Dobré ráno, vole.‘ Nebo: ‚Díky, žes přijel tak brzo.‘ Nic?“

Obrátil jsem oči v sloup a trhnutím noviny zase narovnal. „Přesně za tohle tě platím.“

Nastalo ticho.

S tichým zasténáním jsem noviny složil. „Dobré ráno.“

Se širokým úsměvem se zase opřel a ruku natáhl podél horní části koženého sedadla. „Ale dobré ráno, sluníčko!“

„Netlač na to.“

„Smím se zeptat, proč vyrážíme na schůzku už za úsvitu? Tobě ta firma patří, víš? Můžeš si naplánovat schůzky na dobu, která obvykle není vyhrazena jen nočním sovám a prostitutkám.“

Když to řekl, musel jsem potlačit úsměv. „Mám plný den.“

„Já spíš myslím, že chceš naštvat Grega a dostat ho do práce extra brzo.“

Pohlédl jsem z okna. Bylo brzy. Nebyl téměř žádný provoz, což bylo na Toronto neobvyklé. Ranní schůzky mám raději. Málokdy spím déle než do pěti a rád začínám den krátce po probuzení.

V odmítavém gestu jsem nakrčil jedno rameno, ale vzápětí jsem se usmál. „Pro tvou informaci, Aidene, jsem si jistý, že noční sovy a prostitutky už šly dávno spát. Kromě toho jsem ti říkal, že tě tam dneska ráno nepotřebuju.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Já jsem říkal tobě, že nebudeme nic riskovat.“

S povzdechem jsem si z kalhot smetl smítečko prachu. „Jsou to plané hrozby. Nikdy je nenaplnili. Jsi moc opatrný.“

Naklonil se ke mně a všechny známky lehkomyšlnosti mu z tváře náhle zmizely. „Ať to byl kdokoli, ohrozil tvůj život, Bente. Tohle já jako plané neberu. Zmínili se o tom obchodě, který ses rozhodl dokončit, takže o tobě něco vědí. Dokud to nebude hotové, budu se tě držet jako klíště.“ Posadil se. „Navíc taky mám příležitost vytáčet tvého slavného právníka.“ Úsměv se mu vrátil, jenom tentokrát byl široký a zlomyslný.

Zdálo se, že Aiden a Greg mezi sebou mají vztah typu *láska/nenávist*. Aiden Grega respektoval, ale neustále se mezi sebou kvůli něčemu škorčili.

S Aidenem jsem se setkal na vysoké. Když jsem pak otevřel firmu, vzal jsem ho na palubu i s naším dalším známým, Maddoxem. Od té doby jsou se mnou oba.

Greg se stal mým právníkem před šesti lety. Je to zvláštní člověk, jeho osobnost bych asi nejlépe popsal jako *suchou a chladnou*, ale vynikající. Byl přesně tím, co jsem od právníka potřeboval. Bez emocí, ovládal se a neustále chtěl vyhrávat.

Když jsme dorazili do cíle, zapípal mi telefon. S úšklebkem jsem se podíval na obrazovku.

„Greg má zpoždění. Nestartuje mu auto. Bude tady asi za pětáctřicet minut.“

„Skvělé. Takže snídaně? Ta restaurace na Queen Street?“

Vykoukl jsem z okna. „Já hlad moc nemám. Vy jed'te. Vezmi Franka a zajděte si na snídani. Já si dám jenom kávu támhle.“

„Bente,“ varoval mě, „sám ne.“

„Aidene, nikdo tady není. Nikdo kromě Grega, tebe

a mě nezná můj rozvrh. Můžeš počkat, dokud nevejdu dovnitř, a za pětáctyřicet minut se vrát’.“

„Mně se to nelíbí.“

Zvedl jsem ruku. „Chci kávu a chvilku pro sebe, abych si mohl přečíst noviny. Jeďte.“ Vzal jsem si noviny a prudce otevřel dveře. „A znám spoustu chvatů sebeobrany – sám jsi mě trénoval. Kdyby po mně někdo vystartoval se šálkem kávy, zvládnu to.“

Zabouchl jsem za sebou dveře a vykročil přes ulici, aniž bych mu dal šanci cokoli namítnout. Byl jsem si jistý, že si někde koupí jenom něco do ruky a bude s tím sedět za rohem, odkud mě bude pozorovat, ale to byl jeho problém. Byl jsem na veřejném místě a velice jsem pochyboval, že bych byl v nebezpečí. Bylo pro něj typické chránit mě až přehnaně. Já jsem chtěl být sám a uspořádat si myšlenky. A na pořadu dne byla káva.

NEBYL TO ŽÁDNÝ z řetězců, ale plno tam bylo. Ve vzduchu jsem cítil pečivo a sytou vůni kávy. Všude byli lidé a neustále přicházeli a odcházeli další. Všechny stoly byly obsazené, viděl jsem však, že pár jich bude brzy volných. Stál jsem ve frontě, netrpělivě podupával a čekal, až na mě přijde řada. Dal jsem si kávu do kelímku s sebou a k objednávce jsem přidal lákavě vypadající brusinkovo-citronový koláček. Po zaplacení jsem se otočil a rozhlédl se po místnosti. Zachmuřeně jsem si uvědomil, že nevidím ani jeden stůl prázdný. Šel jsem dál do podniku, kde jsem za rohem zahlédl volnou židli stojící u zdi. Alespoň jsem si mohl sednout a na stůl počkat.

Vykročil jsem k rohu a zaklel, když se mi noha za něco zachytila a smýklo to se mnou doleva. Kelímek s kávou jsem naštěstí udržel, ale trocha obsahu

vystříkla otvorem a přistála na stole, zastrčeném u zdi. Noviny mi vypadly z podpaží a mobil s rotací odlétl po ošlapané linoleové podlaze.

„Do prdele!“ vykřikl něčí zděšený hlas. „Je mi to moc líto!“

Bez dívání jsem kelímek prudce položil na stůl a zvedl z podlahy noviny a telefon. Nohou jsem narazil do odrbaného batohu, přes který jsem předtím brknul, a odkopl ho pryč. Byl malý a starý, okraje měl roztřepené a roztrhané a hnědá barva na mnoha místech vybledla.

„Hele, nemusíš mi hned kopat do věci!“

Zvedl jsem hlavu a setkal se s rozzlobeným pohledem majitelky batohu. Zírala na mě dívka s vyzývavýma tmavohnědýma očima.

Přelétl jsem pohledem stůl, za nímž seděla. Byl pro čtyři, ale ona u něj byla úplně sama a zabírala celý prostor. Všude ležely knihy, starý notebook, káva, prázdný talíř, druhý, o něco větší batoh, a její bunda.

„Copak nemáš dost místa? To musíš zabrat i podlahu?“

Tváře se jí zabarvily, ale neustoupila. „Spadl mi ze židle.“

Uchopil jsem batoh za ucha a hodil ho na prázdnou židli vedle ní. „Měla jsi ho z té podlahy zvednout.“

„Ublížil sis?“

„Ne.“

„Tak se přestaň chovat jako osel.“

Nechápavě jsem na ni zamrkal. „Nemůžeš mi říkat, že jsem osel.“

„Myslím, že jsem to právě udělala.“

„Ani mě neznáš!“

„Takže, až tě poznám, můžu ti říkat *osle*?“

Zacukaly mi koutky.

„Hele, kámo, už jsem se omluvila, přestože jsi to ty, kdo mi polil papíry kávou,“ opáčila našťvaným tónem, přičemž kapičky kávy otírala ubrouskem. „Co ode mě ještě chceš?“

Hele, kámo?

Než jsem našel hlas, chvíli to trvalo. „To nejmenší, co bys mohla udělat, je dovolit mi se posadit, protože jsi v téhle místnosti jediná, kdo má u stolu volno.“

Našpulila rty a pokrčila rameny. „Tak si kecni. Ale pracuju, takže mě neobtěžuj.“

„Nemám v úmyslu tě obtěžovat. Potřebuju jen místo k sezení. To je všechno.“

Mávla rukou a sklonila se nad zápisníkem. Já jsem se posadil, nacvičeným gestem rozložil noviny a poskládal je na úhlednou čtvrtinu, abych si mohl přečíst článek, který mě zaujal. Otřel jsem jeden vlhký roh v místě, kam mi ukápla káva, a snažil jsem se nemračit na dívku, která to způsobila.

I přes ty nejlepší úmysly se mi k ní však pohled stejně zatoulal. Zatímco pročítala ty své klikyháky, okusovala konec tužky. Na ramena jí spadaly dlouhé kudrnaté a medově zlaté vlasy, a když zvedla ruku, aby ty dlouhé prameny hodila zpátky, právě ten pohyb upoutal můj pohled. Tvář měla oválnou, pleť krémovou. Měla vysoké lícni kosti a plná a růžová ústa. Všiml jsem si několika třpytivých věcí v jejich uších a na zadní straně jednoho lalůčku jsem zachytil záblesk něčeho barevného. Vypadalo to jako nějaký druh tetování. Vzhlédla a upřela ten svůj sytě čokoládový pohled do mých očí.

„Chceš si mě vyfotit?“ provokativně zamrkala. „Dýl to vydrží.“

Cítil jsem, jak se mi po krku rozlézá takové zvláštní teplo, až jsem si musel odkašlat. „Jenom jsem si říkal,

jak se ti podařilo zabrat ten největší stůl, když je tady touhle denní dobou tak plno, to je všechno.“

Usmála se širokým a rozpustilým úsměvem. Ty její čokoládové oči zářily veselím.

„Mám speciální privilegia.“

Pohodlně jsem se opřel, zakousl se do koláčku a krátce zavřel oči, abych si ho vychutnal. Byl ještě teplý, tuhý, hustý a máslový. Polkl jsem a znovu se setkal s jejím pohledem. „Ale? Čím za ta speciální privilegia platíš?“

Ukázala na koláček. „Dělám jim tohle.“

Její slova mě překvapila, ale potěšeně jsem se usmál. „Ty je vyrábíš? Tak to děkujeme pekaři. Jsou skvělé, opravdu vynikající.“

„A to se podívejme, osel má vychování!“

„Smím ti připomenout, že to celé začalo tím, že jsem zakopl o tvůj batoh?“

„Já to chápu.“

Zasmál jsem se. „Ale pořád jsem ten osel já?“

Pokrčila rameny a znovu se zahleděla do zápisníku. „Říkám věci tak, jak je vidím.“

Otřel jsem si prsty a usrkl kávy. „Ty koláčky tady pečeš každý den?“

„Každé ráno předtím, než jdu do školy.“

„Do školy?“

Ukázala na knihy. „Ano.“

„Ale není na školu moc brzy? Je teprve srpen.“

„Přes léto mám nějaké hodiny navíc.“

„Co studuješ?“

Zvedla hlavu, zaťukala tužkou na bradu a zahleděla se na mě. Až příliš pozdě jsem si uvědomil, že ji svým hovorem ruším.

„Omlouvám se. Neměl jsem v úmyslu tě otravovat při studiu.“

„To jsi vždycky tak formální?“

„Prosím?“

„Jako teď. To, jak mluvíš.“

„Myslím, že ano.“

Rozhlédla se a v nervózním gestu se snažila pevněji zachumlat do svetru. Všiml jsem si, že je silný a těžký – na léto docela zvláštní oděv. Měl jsem pocit, že se prostě musím zeptat.

„A ty vždycky v létě nosíš tak tlusté svetry?“

Povzdechla si a zavrtěla hlavou. S úsměvem ke mně natáhla ruku.

Zadíval jsem se do prostoru mezi ní a její tváří. Ruku měla malou a prsty droboučké. Na dvou prstech měla stříbrné prsteny a na palci těžký keltský kruh.

„Nehodlám si dál povídat s úplným cizincem, i když je milý a má rád mé koláčky. Jsem Emmy.“

Ona si myslí, že jsem milý?

„Co se stalo s tím oslem, kterým jsem byl před chvílkou?“

„Ale, pořád si to myslím, ale když jsi uvolněný, krásně se usmíváš. Takže si to pojd'me zkusit znovu.“ Zvedla ruku výš. „Dobrý den, cizinče, sedící u mého stolu. Já jsem Emmy.“

Sevřel jsem její ruku ve své a potřásl jí. Pokožku měla měkkou, dlaň studenou. „Rád tě poznávám, Emmy.“

S mou dlaní stále v ruce se ke mně předklonila. „To je ta část, kdy mi řekneš své jméno,“ řekla tichým hlasem a zamrkala. „Pokud teda nechceš, abych ti dál říkala *osle*.“

Musel jsem se rozesmát. Byla legrační.

„Bentley.“

„Bentley?“

„Bentley Ridge.“

Sklopila oči, odtáhla ruku a přejela prsty po stole.

„Bentley Ridge?“

„Ano.“

„Ty se jmenuješ *Bentley Ridge*?“

„To už jsme si vyjasnili, Emmy. Ano.“

„Rodiče tě neměli rádi, nebo tak něco?“

„Promiň?“

„Zní to jako nějaký nóbl satelit. Pojd'te bydlet do Bentley Ridge Estates, kde se dobře žije!“

Jenom jsem na ni zíral.

Přitiskla si ruku přes ústa a ty tmavé oči ve tváři měla najednou hrozně velké. „To jsem říkat neměla.“ Znovu se předklonila. „Ale vážně, tohle ti ještě nikdo nikdy neřekl?“

„Ne!“ odsekl jsem. Popravdě si to lidé určitě mysleli, ale nikdo to neřekl nahlas. „Ne.“

„Omlouvám se. Vyhrkla jsem to bez přemýšlení.“

Zvedl jsem kávu. „Najdu si místo k sezení někde jinde. Můžeš se vrátit ke studiu.“

Její ruka prudce vystřelila a popadla mě za paži. Všiml jsem si, jak její prsty na látce mého obleku v barvě námořnické modři vypadají – byly bledé, malé a křehké.

„Ne, prosím, jenom jsem si dělala legraci. Dělán to, když jsem nervózní – vtipkuju a říkám věci bez přemýšlení. Omlouvám se.“

Nakvašeně jsem se posadil, aniž bych si byl jistý, proč to dělám. Úzkostlivě se ušklíbla a zatahala se za rukáv svetru.

„Mám takovou nemoc,“ prohlásila.

„Promiň?“

„Snadno nastydnou. Mám fakt špatný krevní oběh. Takže když je lidem horko, mně je dobře. Když vám je chladno, já mrznu. Proto v létě nosím svetr a proto sedím u tohoto stolu. Je tak trochu zastrčený a klimati-

zace tady nefunguje správně, takže není tak oblíbený.“
Usmála se a na levé tváři se objevil hluboký d'olíček.
„No a v zimě je to naopak, u tohoto stolu je tak horko,
že tady nikdo nechce sedět, ale pro mě je dokonalý.“

Uvědomil jsem si, že se mi to, jak si mě dobírala, snaží vynahradiť sdílením něčeho osobního, a hned jsem byl našťvaný o něco méně. „Je to vážné?“ zeptal jsem se, protože mě to najednou zajímalo. „Ten tvůj stav.“

„Ne, je to něco, s čím se potýkám už od dětství. Je to něco jako porucha termoregulace, spíš než cokoli jiného je to nepříjemné,“ pokrčila rameny. „Lidi si myslí, že to moc dramatizuju, ale pro mě je to prostý životní fakt.“ Znovu se vrátila k práci.

Já jsem upíjel kávu a dojedl koláček. Byl skutečně vynikající.

Zatímco má společnice upírala pozornost na obrazovku notebooku, ještě jednou jsem si ji prohlédl. Mračila se, okousanou tužkou si t'ukala do brady a slova, která četla, tiše artikulovala ústy. Nakrčila obočí a zachumlala se do svetru ještě těsněji. Napadlo mě, zda existuje nějaký způsob, jak zařídít, aby se cítila lépe. Překvapeně jsem nad těmi podivnými myšlenkami zavrtěl hlavou. Podívala se mým směrem a naše pohledy se setkaly. Do očí jí dopadlo sluneční světlo, proudící dovnitř oknem. Světlo bylo dost jasné na to, abych si kolem zorniček všiml malých zlatých skvrnek, podobných výbuchům slunečního svitu. Už se ne tvářila bojovně, ale spíš něžně. Pocítil jsem náhlou potřebu s ní něco sdílet, a tak jsem se k ní naklonil.

„Můj otec byl Winston Bentley Ridge druhý. Já jsem třetí. Jméno Winston nesnáším, takže si říkám Bentley. Víím, že je to snobské,“ pokrčil jsem rameny, „jenomže mi lidé stejně často říkají, že snob jsem, takže to sedí.“

Usmála se na mě. Širokým úsměvem, který odhalil rovné bílé zuby.

„Takže jsi snobský osel?“

Vzdal jsem se snahy nesmát se. Byla tak upřímná, až to bolelo. „Dostala jsi mě.“

„A bohatý asi taky, řekla bych.“

„Válím se v prachách.“

„Jo, to jsem si myslela. Do Alovy kavárny chodí na koláčky samí bohatí a snobští oslové.“

„Samozřejmě. Jsou úžasné. Slyšel jsem o nich v klubu.“

Připadalo mi divné, že tam sedím a žertuju s náhodně potkanou dívkou o životě – a že se mi to líbí. Možná proto, že nevěřila ani slovu z toho, co jsem řekl, i když většina z toho byla pravda.

„Kde máš bodyguarda?“ pozvedla teatrálně obočí. „Čeká někde na signál k zásahu? Vyvede mě za drzé chování?“

„Ne, jsi v bezpečí. Dává si snídani někde jinde. Ovšem zakrátko tady bude. Ale kdybych změnil názor, raději utíkej.“

„To jako vážně?“ otázala se s ústy dokořán.

„Jako že mám bodyguarda? Ano.“

„Páni! Až dodneška jsem nikoho s bodyguardem nepotkala.“

„Není to nic zvláštního.“

Odfrkla si. „Jo, každý nějakého máme. Ten můj si třeba teď nechává dělat nehty. Má je radši kratší, aby vypadaly dobře, když drží pistoli.“

Znovu jsem se zasmál.

Pohlédla na hodinky. „Ale do prdele! Mám zpoždění!“

S pobavením jsem sledoval, jak zabouchla notebook, posbírala si papíry a všechno to nahodile nacpa-

la do většího z obou batohů, s jehož zipem pak zápasila, aby jej mohla zavřít. Dalo mi dost práce jí do toho nezasahovat řečmi o tom, že kdyby si věci lépe organizovala, déle by jí vydržely a byly by v lepším stavu. Batoh se rozpadal – vlastně se rozpadaly oba. Napadlo mě, proč nosí tolik věcí, že potřebuje dva batohy. Musel jsem si připomínat, že to není moje věc. Potom jsem uviděl, jak přijíždí mé auto, a vstal jsem.

„Doprovodím tě ven.“

Rozmáchla ruku ve vzletném gestu. „Ó, Ježíši, takové vychování!“

S úšklebkem jsem naznačil, aby šla přede mnou. U dveří jsem se natáhl kolem ní a nechal ji projít první.

Aiden stál venku u auta s rukama založenýma přes tu mamutí hrud’.

„Teda! To je on?“

„Ano.“

„Tak to jsi asi v bezpečí.“

„Myslím, že ano.“

Otočila se a vítr jí načechral vlasy, jejichž barvy na slunci ožily, takže jí náhle kolem obličeje zavířila směsice blond a hnědé. Popadlo mne nesmírně podivné nutkání zvednout ruku a zastrčit jí ty uvolněné pramínky za ucho. Místo toho jsem si odkašlal a o krok ustoupil.

„Děkuju, že ses se mnou podělila o stůl, Emmy. Přegu hezký den.“

Po tváři jí přelétl výraz zklamání, ale potom přikývla.

„Vám taky, pane Rigidní. Za to zakopnutí se omlouvám. A zkuste trochu častěji používat úsměv, jo?“

„Ridge. Jmenuju se Bentley Ridge.“

Naprosto mě ignorovala. „Můžu vám něco říct, pane Rigide? Já se nejmenuju Emmy.“

„Ne?“

Stoupla si na špičky, a aby se mi mohla natáhnout až k uchu, zapřela se mi drobnou ručkou o předloktí. „Ne, jsem Winifred.“

„Winifred?“

„Jo. Winifred Windfallová. Kuchařský pseudonym. Nebo klidně Freddy Money. Takže ten Bentley Ridge zase není tak špatný.“

Cítil jsem, jak se mi v hrudi znovu rozlévá ten pocit pobavení. Na tváři jsem ucítil dotek jejích rtů.

„Přeju pěkný den.“

Otočila se na podpatku a odešla, po chvílce se ještě ohlédla přes rameno a zamávala.

Sledoval jsem ji, dokud nezmizela za rohem, a úměrně s tím, jak se vzdalovala, mi bledl úsměv.

Kapitola 2

Bentley

KDO TO BYL?“
Ohlédl jsem se na Aidena a pokrčil rameny.
„Nějaká holka, se kterou jsem mluvil v kavárně.“

„Tys mluvil s nějakou holkou?“

„Ano, vedli jsme konverzaci.“

„Je sexy. Máš její číslo?“

Protočil jsem panenky. „Je to vysokoškolačka. Velice pochybuju, že by se jí chtělo trávit čas se dvaatřicetiletým mužem.“

Zatvářil se ustaraně. „Vypadala starší než normální studentka. Jak se jmenuje?“

„Emmy... Myslím.“

„Jo, ty myslíš?“

„Takový náš žertík,“ mávl jsem rukou.

Přimhouřil oči. „Oslovila ona tebe, nebo ty ji?“

„Ale do prdele, Aidene, nezačínej! Není to nikdo, koho by na mě někdo nasadil. Hledal jsem místo k sezení a u jejího stolu byla volná židle. Tak jsem si tam sedl. Povídali jsme si. Nic světoborného.“

Otočil jsem se, rozhlédl se na obě strany a rychle přešel ulici v naději, že Greg už do kanceláře přijel. Aiden dusal hned vedle mě a neustále reptal.

„Povídat si s někým se ti moc nepodobá, to je všechno. Stejně jako říkat: takový náš žertík. Ani nemluvím o tom, že jsem viděl, jak tě políbila na tvář. Ty se lidem moc neotvíráš.“

V tomto výčtu měl pravdu, ani jeden z těch faktů jsem nemohl zpochybnit. Málokdy se mi stalo, že bych mluvil s cizími holkami, a to i těmi hezkými. Nikdy jsem lidem nedovolil se přiblížit, protože mám rád svůj osobní prostor. Ale o tom jsem mluvit nechtěl. Otevřel jsem dveře a vykročil k výtahu, který jsem stiskem tlačítka přivolal.

„Hele, kámo, kašli na to.“

S vytřeštěnýma očima na mě zíral. „Tys mi právě řekl hele, kámo?“

Snažil jsem se skrýt své pobavení.

Zkřížil ruce na prsou a látka košile se mu na rame-nou napjala. „Co to s tebou je, Bente?“

Ignoroval jsem ho a procházel nabídku v telefonu.

„Kéž by ti tak řekla, jak se jmenuje. Mohl jsem ji prolustrovat a ujistit se, že je čistá a v pořádku.“

Naštvaně jsem vydechl. „Povídali jsme si v kavárně. Dva lidi spolu seděli u stolu a chovali se zdvořile. Asi už ji nikdy neuvidím, takže není potřeba ji lustrovat. A z těch tvých kravin se už asi zblázním!“

„Je to moje práce.“

„Abys mě chránil, nebo přiváděl k šílenství?“

„Obojí,“ zašklebil se.

S těžkým povzdechem jsem kolem něj prošel do Gregovy kanceláře. Bylo příliš brzy na to, aby za stolem seděla jeho asistentka, a protože dveře byly otevřené, vstoupil jsem bez ohlášení. Byl za svým stolem a před ním stály dva už prázdné šálky od kávy. Přísahám, že žije jenom z ní. Vstal a napřáhl ruku, abychom si potřásli. Byl vysoký a podsaditý, měl silný krk i hrudník,

hlavu plnou rovných hnědých vlasů, vyčesaných vysoko z čela, a hnědé oči. Měl podlouhlý obličej se silnými čelistmi a tvářil se netečně. Vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Nikdy na něm nebylo nic poznat, a proto z něj byl skvělý právník.

„Ahoj, Gregu.“

„Dobré ráno, Bentley. Omlouvám se za to zpoždění. Nejspíš vadná baterie. Minulý týden jsem ji nechal vyměnit, ale ta, kterou mi dali, byla špatná.“

„Předpokládám, že ji vymění.“

„Ach, to ano. A ještě něco navíc.“

Jak tak Grega znám, vím, že to „a ještě něco navíc“ znamená spoustu mechanických prací na jeho voze zdarma. Byl mistrem toho, jak situaci zmanipulovat ve svůj prospěch. Jeho vyjednávací schopnosti byly nechvalně proslulé.

Dali jsme se do práce a prošli jsme několik nových obchodů, které jsem rozpracoval. On si dělal poznámky a nabízel návrhy a názory. Aiden mlčel, já jsem však věděl, že celou konverzaci absorbuje. Měl talent zapamatovat si každičkový detail. Posunul jsem k němu poslední dokument. „Nelíbí se mi, jak jsou tyto dva dokumenty formulovány. Je to příliš vágní.“

„Taky jsem si to myslel. Nechám je změnit.“

Na oplátku ke mně postrčil jiný spis. „V tomhle jsem si už dovolil nějaké změny přeformulovat sám. Ta doložka o nekonkurování nebyla dostatečně podrobná.“

Přelétl jsem dokument pohledem a podepsal jej. „Dobrý postřeh.“

„Je to má práce,“ konstatoval suše. „Už bys měl vědět, že mám vysoké standardy.“

„A sazby. Tvé účty přebijí všechny ostatní náklady mé firmy.“

„Dostáváš to, za co si zaplatíš. Jsem si jistý, že souhlasíš s tím, že se vyplatím.“

Než jsem stačil odpovědět, dorazila Gregova asistentka s dalším šálkem černé kávy a talířkem suchých celozrnných toustů. Mně přinesla hrnek kávy a pro Aideny láhev vody. U Grega pracovala od chvíle, kdy firmu otevřel. Stále ji oslovoval paní Johnsonová. Já jsem jí tak říkal také. Greg si nemyslel, že by se se zaměstnanci mělo jednat jakkoli jinak než jako se zaměstnanci. Nijak zvlášť ani neschvaloval můj poněkud méně odtažitý způsob jednání s personálem a s prací s „přáteli“ prostě nesouhlasil.

Zhluboka jsem se napil horké kávy a pohodlně se opřel.

„Tak co říkáš na tu smlouvu s Lancasterem?“

Greg spolkl poslední sousto toustu a dopil kávu. „Slepá ulička.“

„Jak je to možné?“

Zavrtěl hlavou. „Ten, kdo ty dvě parcely koupil, nechce, aby se to o něm vědělo, Bentley. Na světě je tolik korporací! Nedokážu vystopovat, kdo je ve skutečnosti vlastní. Ani si nejsem jistý, jestli je to jedna osoba. Ta byrokracie je nekonečná.“

Vstal jsem a začal přecházet po místnosti. „Pořád nechápu, jak mi je mohli vykoupit přímo pod rukama.“

Pokrčil rameny. „Byla to uzavřená nabídka. Prostě nabídli víc.“

„A já jsem je přehodil. Byl jsem si jistý, že je dostanu. Ty sis byl jistý taky.“

„Myslel jsem, že je porazíš. Ale oni je evidentně chtěli, a tak tě přeplatili.“

Ve snaze uvolnit se jsem sevřel ruce v pěst, hned jsem prsty zase natáhl a znovu je sevřel. „Ale proč?“

Vlastním veškerou půdu mezi nimi. Jsou to jenom malé kousky. Za takovou námahu sotva stojí.“

„Ale teď stojí v cestě tomu, aby sis mohl postavit svou vizi. Myslím, že k tobě brzy přijdou s nabídkou. Domnívám se, že budou chtít spoustu peněz.“

„Přesně. Ta parcela, kterou chci, půjde v září do prodeje? Ta velká?“

„Ano. Nabídky se přijímají do poloviny měsíce. Rozhodnutí bude oznámeno v říjnu.“

„Chci ji.“

„Vím o tom.“

„Jakmile ten pozemek budu mít, můžu stavět, i kdyby oni neprodávali.“

„No, to není úplně přesná formulace.“

„Je to dost blízko. Až začnu, oni to prodají.“

„Pokud tě někdo nepřeplatí.“

„Nesmíš dopustit, aby se to stalo, Gregu.“

„Tak ještě jednou, je to uzavřená nabídka, Bentley. Já podám nabídku, jakou chceš, ale nad ostatními žádou kontrolu nemám.“

S rukama v kapsách jsem se díval z okna a v prstech jsem mnul perly ukryté v záhybech látky. Tato činnost mě vždy uklidnila.

Před pár lety jsem koupil jeden pozemek a měl jsem o něm jen takovou mlhavou představu. Úměrně tomu, jak má představa rostla a vyvíjela se, jsem si uvědomoval, že toho musím v okolí nakoupit víc. Pomalu jsem začal skupovat další pozemky. A potom, jako kdyby mě někdo proklel – jsem se dostal do války nabídek o jeden velký pozemek, který šel do prodeje loni, a stálo mě to mnohem víc, než jsem chtěl. Když se na trh dostaly ty dvě parcely, které ke středovému pozemku z obou stran přiléhaly, zvýšil jsem nabídku, protože jsem byl rozhodnutý je získat, abych si mohl

začít plnit sen o přestavbě celé čtvrti. Lepší domy, drahé butiky, restaurace a kluby. Když jsem souboj o parcely prohrál s jakýmsi neznámým subjektem a veškeré snahy o kontakt a nákup se ukázaly jako marné, slovo *vzteky* by na popis stavu mé mysli nestačilo. Greg byl jako pes, zakousnutý do kosti, ale ani on, ani nikdo z jeho zdrojů nedokázal totožnost kupujícího zjistit. Bylo to frustrující.

„Nějaké další výhrůžky?“ zeptal se Greg Aiden.

„Pár jich bylo. O Bentových plánech s tou oblastí ví jenom velice málo lidí, ale tihle vypadají, že jsou plně informovaní.“

„Možná nějaký únik? Hacknutý počítač?“

„Prověřili jsme to, pak jsme to prověřili podruhé. Posílili jsme bezpečnost, změnili hesla, šifrování a protokoly. Dokonce jsme snížili počet osob, které mají k těmto informacím přístup. Už jich je jenom hrstka.“

„Stojí to za to, Bentley? Je ten projekt tak důležitý? Když ti nějaký obchod nevyjde, obvykle od něj odejdeš a začneš něco nového.“

Prudce jsem se otočil a zastavil se čelem k němu. „Na tomhle pracuju dlouho. Chci to dotáhnout do konce.“

„Někdo tě ale ohrožuje na životě.“

Mávl jsem rukou. „Není to poprvé. Jenom pár anonymních a nicneřikajících vzkazů.“

„A tvé fotky, které se tak záhadně objevují.“

Musel jsem uznat, že tohle bylo nepříjemné, ale pokrčil jsem rameny. „Chtějí, abych z toho vycouval. Vidí to co já – obrovský potenciál v kdysi opomíjené části města. Když uteču, nastoupí oni a udělají přesně to, co chci já, a vydělají majlant.“

„Jsou ale i jiné projekty. Jiné způsoby, jak vydělat peníze.“

„Nenechám se zastrašit nějakým zbabělcem, který se schovává za hradbou papírování a společností. Kvůli smlouvě o půdě mě nikdo nezabije.“

„Už se staly podivnější věci,“ vstoupil do debaty Aiden. „A ty to nebereš dost vážně.“

„A ty to zase bereš vážně až moc. Takové věci jsme už řešili.“

„Mně se to nelíbí. Tahle situace mi připadá jiná.“

Greg se ve svém křesle pohodlně opřel a zamyslel se. „Souhlasím s Aidenem, je to jiné.“

Zahleděl jsem se do prostoru mezi nimi. „Teda, nikdy jsem si nemyslel, že se dožiju dne, kdy se vy dva na něčem shodnete.“

„Přemýšlej o tom, Bentley. Slyšel jsem, že se do prodeje dostávají další pozemky. Vrhni se na nějaký jiný projekt.“

Tvrdohlavě a vzdorovitě jsem zavrtěl hlavou. Manipulaci nenávidím, zejména od nepřítele bez identity. Greg pokrčil rameny. „Dobrá, fajn. Budu pátrat dál.“

„Fajn.“

Potřásl jsem mu rukou. „Informuj mě.“

Čekal mě velmi rušný den, kdy jsem přejížděl z jednoho jednání na druhé, až jsem pozdě odpoledne skončil opět v kanceláři.

Bylo zvláštní, jak se mi pokaždé, když jsem měl volnou chvíli na přemýšlení, vynořily vzpomínky na ráno. Zvuk Emmyina hlasu. To, jak se jí oči zablýskly vtipem. Ten d'olíček, který se objevil, když se určitým způsobem usmála. Z nějakého důvodu jsem chtěl, aby se usmívala na mě. Chtěl jsem slyšet její smích. Líbilo se mi dokonce i to, jak si mě zlehka dobírala kvůli mému životu. I za tu krátkou dobu, kterou jsem s ní strávil, jsem se díky ní cítil... lehčí. Jakkoli bláznivé se to mohlo zdát, chtěl jsem ji vidět znovu.

Zazvonil mi telefon a já hovor přijal.

„Ridge.“

„Tady Greg. Mám ty dokumenty přepracované. Zít-
ra ti je nechám poslat, abys je mohl podepsat. Domlu-
vím, aby kurýr počkal, takže mi je může přivést zpát-
ky.“

„Výborně.“ Odmlčel jsem se, zatímco mi v hlavě
vznikl takový hloupý nápad. „Počkej, já přijedu k tobě
a podepíšu je tam.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se překvapeně.

„Přijdu ve stejnou dobu jako dnes ráno.“

„Máš snad na tomhle konci města ještě jiné schůz-
ky?“

„Ano. Uvidíme se zítra.“

Zavěsil jsem a obrátil se i se židlí k oknu, abych si
mohl prohlížet rušné město za ním. Žádnou schůzku
jsem neměl. V té části města jsem žádnou práci neměl
ani zítra, ani po zbytek týdne.

Až na to... Že jsem měl chuť na koláček.

A možná, jestli budu mít štěstí, i na úsměv od dívky,
která je peče.

Kapitola 3

Bentley

DRUHÝ DEN RÁNO jsem byl nevysvětlitelně nervózní. Vybral jsem si oblíbený oblek – tmavošedý s proužky – a přidal nádhernou modrou kravatu. Prohlížel jsem si sám sebe v zrcadle. Jako model bych se určitě neuživil, ale říkají mi, že jsem pohledný. Mám husté, kudrnaté a nepoddajné vlasy v barvě hnědého písku. Abych je udržel pod kontrolou, musím používat různé přípravky. Dovolil jsem si jenom malou vlnku nahoře, kde jsou o něco delší. Jsem vysoký a díky cvičení s Aidenem mám ramena široká a pas úzký. Oči mám jasně modré – ty jsem zdědil po matce, mozek zase po inteligentním otci. Má osobnost je důsledkem výchovy. Tichý. Rozvážný. Vždy dokážu ovládat emoce.

Nudný, řekl by mi Aiden.

Dnes jsem před Aidenem zatajil své plány. Věděl jsem, že se naštve, ale vyřídím to s ním později. S novinami v ruce jsem nastoupil do auta. Frank v něm otázce pozvedl jedno obočí.

„Kancelář pana Tomlina.“

„A pan Callaghan?“

„Ten se nepřipojí.“

Sevřel rty, neřekl však nic. Jízda probíhala v tichu, nerušeně jsem si mohl číst noviny. Když jsme přijeli na místo, vystoupil jsem. „Zavolám, až budu hotový. Bude to asi za hodinu.“

Odjel a já přešel přes ulici. S pocitem nervozity jsem si stáhl rukávy košile. Netušil jsem, jestli tam bude. Možná že se mnou nebude chtít znovu mluvit. Byl jsem k ní poměrně strohý. Myslel jsem na to, jak moc se mi líbil ten jemný tlak jejích rtů na mé tváři, a to, jak mi v uších zněl její hlas. Narovnal jsem se v rame-nou. Byl jsem směšný. Šlo přece o to, abych si dal kávu a koláček a zamířil do Gregovy kanceláře.

Jestli jsem však měl být sám k sobě upřímný, doufal jsem, že bude u svého stolu.

Tahem jsem otevřel dveře a postavil se do fronty. Bylo tam stejně plno jako včera. Tentokrát jsem si vzal kávu větší a s potěšením zaznamenal hromadu koláčků. Dnes se skořicí a rozinkami. Po úpravě objednávky a po zaplacení jsem vykročil přímo dozadu, ale dával jsem pozor, zda tam na mě nečíhá nějaký batoh, o nějž bych zakopl. Se skloněnou hlavou seděla u svého stolu a něco si čmárala. Vlasy jí v silném copu visely až na záda a dnes jsem jasně viděl to tetování za uchem. Bylo tvořeno basovým a houslovým klíčem, stočenými do tvaru srdce, a černý a červený inkoust živě kontrastoval s krémově bílou pleť. Ve světle se leskla řada náušnic, táhnoucí se od lalůčku až po hořejšek boltce.

Naklonila hlavu na stranu a suchým hlasem se otázala: „Přišel sis mě vyfotit?“

„Dobré ráno, Emmy. Nebo ti mám říkat Freddy?“

Zasmála se. „Jakkoli se ti to hodí.“

Vklouzl jsem na prázdnou židli naproti ní. „Musím přiznat, že na ty selfie moc nejsem.“

Odfrkla si. „To je, když fotíš sám sebe, Rigide.“

„Aha. A kdybych fotil tebe, co by to bylo?“

„Stalking,“ pronesla se smrtelně vážným výrazem, až jsem se musel zasmát. „Jestli chceš pařit s cool děčkama, musíš se naučit lingo.“

Rozlomil jsem koláček na poloviny, zakousl se do něj a vychutnával si ho. Lahodné koláčky tedy uměla rozhodně. „To jsi jako ty, Emmy? Cool děčko?“

Po tváři jí přelétl bolestný pohled a na okamžik se zatvářila smutně. Potom se úsměv znovu objevil a zavrtěla hlavou. „Ne. To jsem nebyla nikdy.“

„A jak přesně dlouho to je, kdy jsi byla dítě?“ zeptal jsem se a snažil se tvářit nenuceně.

„Je mi pětadvacet. Kolik je tobě?“ Naklonila se ke mně, a když téměř šepotem položila následující otázku, uličnický zakoulela očima. „Jsi jako... ctihodný kmet? Je ti třicet?“

„Ve skutečnosti dvaatřicet.“

Přitiskla si ruku na srdce. „Ach můj bože, jednou nohou v hrobě! Už se nedivím, že se chováš tak divně.“ Divně? Když jsem si to slovo v duchu zopakoval, pobaveně jsem našpulil rty.

„Jestli myslíš zdvořile a uctivě, tak to ano. Ctihodný je dobré slovo.“

„Chtěla jsem říct, že se potřebuješ trochu uvolnit. Chovat se přiměřeně svému věku.“

Zamračil jsem se a napil se kávy. Myslel jsem, že se chovám úměrně svému věku. Nic jiného jsem neznal.

Prohlížel jsem si ji. Ten den bylo tepleji, ona však na sobě měla světlemodrou pánskou košili, která jí byla hodně velká, a kromě ní měla ještě krátce střižený námořnický svetr s volnými rukávy. Když jsem si sedal, všiml jsem si legín a starých tenisek na nohou. Rukávy košile jí visely přes zápěstí, takže byly vidět jen konečky prstů. Na té židli se vlastně téměř chou-

lila, ramena měla nakrčená, jako by se bránila chladnému vzduchu. Bez přemýšlení jsem vstal, sundal si sako, přešel na její stranu stolu a přehodil jí je kolem ramen. Když jsem se znovu posadil, pevně svírala klopy saka a zírala na mě.

„Proč jsi to udělal?“

„Přišlo mi, že je ti zima. Myslel jsem, že by to mohlo pomoci.“

„Díky.“

Se škádlivým úsměvem jsem naklonil hlavu na stranu. „Muži starší generace vědí, jak se chovat k dámě.“

Všiml jsem si, jak se do mého saka zabořila. Hlavou mi tiše prolétla myšlenka na to, jak moc se mi ji chce sevřít v náručí, abych jí pomohl udržet teplo. Pohled na to, jak je jí chladno, mi vadil.

„Jsi jenom o sedm let starší než já. Tomu se dá jiná generace říkat jenom těžko. Ve skutečnosti to nic neznamená.“

Tuto poznámku jsem ignoroval. Měl jsem pocit, že ty obrovské rozdíly mezi námi tvoří mnohem víc než jen věk. „Smím ti koupit další kávu?“

„Ne, díky. Už jsem měla dvě.“

Zvedl jsem sáček. „Koláček? Ujišťuju tě, že jsou lahodné.“

„Jsi hrozný sympat'ák, ale ne.“

„Kde ses ty koláčky naučila péct?“

„To babička. Byla Skotka a já jsem její koláčky milovala. Když jsem byla malá, dělala je pořád. Měla jsem její kuchařku, a tak dlouho jsem trénovala, dokud jsem je nedělala správně. Pak jsem do nich začala přidávat různé přísady, aby byly zajímavější. No a potom jsem jednou potřebovala přesvědčit Ala o jednom svém nápadu, tak jsem jich pár napekla. Stal se z nich hit a s Alem jsme se dohodli.“

Zatímco jsem si otíral prsty do ubrousku, přemýšlel jsem o tom, jaký druh pomoci asi mohla potřebovat. „Chytrý chlap.“

Zasmála se takovým hlubším a měkkým smíchem. „Jsem ráda, že ti chutnají.“

Napil jsem se kávy. „Jsou to jediné sladkosti, které jsem si po dlouhé době dovolil.“

Udělala grimasu. „Aha. Takže jsi jeden z těchhle lidí.“ „Nerozumím.“

Povzdechla si a opřela se. „Rigid je pro tebe vhodné jméno, že? Vsadím se, že máš život naplánovaný do posledního písmene. Jíš dokonalou stravu, máš cvičební režim, obleky ti šije pořád stejný krejčí a stejný holič tě stříhá vždycky přesně stejně. Víš, který oblek si vezmeš k jaké konkrétní kravatě. Všechno máš zorganizované a nalajnované.“

„Není nic špatného na tom být organizovaný.“

„To ne. Jestli ti to tak funguje, je to super.“

„Tvůj styl to není?“ zeptal jsem se zvědavě.

Pohrávala si s okrajem zápisníku s oslíma ušima. „Ne, já mám kliku, když přijdu do třídy včas. Někdy jsem ráda, že najdu čisté oblečení, protože jsem si zapomněla jít vyprat. Málokdy si plánuju den, protože se ráda nechávám překvapit tím, co se stane, nechávám se strhnout proudem. Mívám tendence nechat se unést okamžikem, což zase vede k tomu, že chodím pozdě. Někdy kvůli tomu mám velké problémy, ale zvládám to.“ Usmála se. „Vsadím se, že ty jsi přesný, co? Na všechno.“

V tom mě dostala. „Ano, rád bývám všude na čas. A co škola?“

Usmála se a pohladila hřbet jedné z knih. „Ze školy jsem si udělala prioritu. Učení a kurzy miluju, takže na ty chodím včas.“

„Takže dokážeš žít organizovaně, jenom ses rozhodla to nedělat.“

„Asi jo.“ Nakrčila na mě nos. „A co ty, dokážeš být spontánní?“

„Samozřejmě že dokážu.“

„Tak jmenuj poslední spontánní věc, kterou jsi udělal.“

S úšklebkem jsem se opřel. „Zbavil jsem se ochranky a přišel jsem sem s nadějí, že si s tebou dám kávu.“

„Takže on neví, že tady jsi?“

„Ne.“

Trhnutím hlavy ukázala napravo. „Tím tvrzením bych si nebyla tak jistá.“

Otočil jsem se a podíval se směrem, kterým se dívala ona. Aiden seděl u stolu u vchodu a ošklivě se na mě díval. Otočil jsem se a rychle se skrčil.

„Do prdele!“

„Máš malér?“

„Mohlo by se zdát, že to tak je.“

Ztišila hlas tak, až téměř nebyla slyšet. „A tys to udělal, abys mě viděl?“

„Ano.“

„Proč?“

Pokrčil jsem rameny, neschopen své podivné chování vysvětlit. „Nemám ponětí. Líbilo se mi si s tebou včera povídat.“

„Nebyla jsem moc milá.“

„Líbila se mi tvá přímočarost. Rozesmála jsi mě. Směju se jenom velice málo.“

Zadrhl se jí dech. „To je tak smutné!“

Než jsem stačil odpovédět, zaplály jí oči. „O-ou! Jde sem.“

To už se Aiden objevil u stolu a zkřížil ruce na prsou. Tímto gestem vždy opticky zdvojnásobil svou ve-

likost, takže jeho už tak obrovské tělo vypadalo přímo obludně.

Emmy k němu zvesela zvedla hlavu. „Ahoj, pane bodygarde!“

Přísně se podíval napřed na ni a potom na mě. Ona však odmítala být ignorována a zatahala ho za rukáv.

„Hele, Valibuku! My si tady povídáme a upřímně, rušíte nás. Možná byste se mohl, nevím, třeba vrátit ke svému stolu?“ Usmála se na něj širokým rozpusťtým úsměvem. „Můžu vám dát řidičák, abyste si mě mohl prověřit. Ujistit se, že pro vašeho šéfa nepředstavuju nebezpečí nebo tak něco. Pomohlo by vám to ukrátit si čas.“

Snažil jsem se skrýt pobavení z její neomalenosti. Aiden přimhouřil oči, a když k němu napřáhla ruku, zatvářil se šokovaně. „Nechce se mi věřit tomu, že to musím dělat dva dny po sobě. Ahoj, já jsem Emmy.“

Na okamžik jsem si byl jistý, že odmítne zareagovat. Potom v ramenu malinko povolil a její gesto přijal. Její maličkou ručku do té své úplně zabalil. „Ahoj, Emmy. Promiň, že ruším. Potřebuju jenom na okamžik Bentleyho a pak už dám pokoj.“

Zahleděla se na něj. „No teda! Máš neuvěřitelné oči.“

Tím jej zaskočila. „Ach, díky.“

„Chystáš se mu natrhnout zadek?“

„Hm... jo.“

„Tak jo,“ mávla rukou. „Vem si ho a trhej.“

Jenom zamrkal. „Na někoho tak maličkého máš docela koule.“

„Veliký *cojones*,“ informovala ho.

Zasmál se. „To je dobré vědět.“

Vzápětí se otočil ke mně a dobrá nálada zmizela. Sklonil se, položil ruku na stůl a promluvil tichým hla-

sem. „O tom si promluvíme později. No ale prozatím jsem poslal Franka do kanceláře a počkám támhle,“ ukázal na stůl u vchodu, „a půjdu ke Gregovi s tebou. Potom uděláme všechno to, co musíš udělat, a vrátíme se do kanceláře. A tam si hezky popovídáme, říkám to jasně?“

Věděl jsem, kdy Aidenův můžu pokoušet a kdy ne. Přikývl jsem. „Jasně.“

Narovnal se. „Fajn. Rád jsem tě poznal, Emmy. A ty tvé koláčky jsou taky pěkně nemravné. Bent o nich včera v jednom kuse básnil.“

„Díky.“

Napráhl ruku. „Ale ten řidičák si vezmu.“

„Ne!“ zavrčel jsem. „Nech ji být, Aideně.“

„Sama se nabídla!“

„Dělala si legraci. Běž.“

Emmy něco načmárala na kousek papíru a podala ho Aidenovi. „Bude to stačit?“

Strčil ho do kapsy a přikývl. „Prozatím.“

Pomalů odešel a posadil se ke svému stolu.

„Cos mu to dala?“

„Jméno, adresu a datum narození. Zbytek si dokáže najít sám.“

„Nemusela jsi to dělat, Emmy,“ ujistil jsem ji a snažil se vytěsnit vzpomínky na jeho včerejší poznámky o tom, že si ji prověří.

„To je dobrý. Bere svou práci vážně.“

Odkáslal jsem si. „Omlouvám se za to.“

„Má o tebe starost.“

„Jo, je to dobrý kamarád, bez něj bych byl ztracený.“

„A přesto jsi sem přišel sám?“

„Chtěl jsem tě vidět a myslel jsem, že by ti mohl být nepříjemný.“

Nebyl jsem si jistý, jak jí mám říct skutečnou pravdu. Chtěl jsem s ní strávit nějakou dobu jenom sám za sebe. Jako Bentley, muž, nikoli jako osoba, která potřebuje ochranu. Jenom já.

„Ale to je v pořádku, Rigide. Mně to nevadí.“

Zadíval jsem se jí do očí, které se ve světle jasně leskly. Byly teplé, inteligentní, jemné a tak tmavé, že vypadaly jako to nejhustší espresso, které byste popíjeli v brzkých ranních hodinách; káva toho druhu, který vás nakopne do života.

Bylo divné, že přesně to jsem cítil, zatímco jsem naproti ní seděl. Provedl jsem ještě další spontánní rozhodnutí.

„Hodlám tě vzít někam ven.“

„Promiň?“

„Jako na rande. V pátek večer.“

„A z čeho, jestli se smím zeptat, by takové rande sestávalo?“

„No, myslím, že jako obvykle. Večeře. Drinky. Tyhle ty věci.“

Tiše se zasmála a potřásla hlavou. Světlo se odráželo od blond záblesků jejích vlasů, spletených do hustého copu. „Aha. Jako rande, rande.“

„Ano. V osm hodin.“

„Ne.“

„Prosím?“

„Řekla jsem *ne*.“

„Proč?“ zamračil jsem se. „Myslel jsem, že jsi řekla, že ten věkový rozdíl nevadí.“

„Věkový rozdíl s tím nemá nic společného,“ pronesla trpělivým tónem.

„Aiden nás rušit nebude.“

„Ten mi taky nevadí.“

„Tak co tedy?“

„Jestli se chceš zeptat, jestli s tebou chci na rande, tak ti doporučuju to udělat.“

„Myslel jsem, že jsem to udělal?“

„Ne, tys mě vlastně informoval o tom, že mě hodláš vzít ven. Ale ve skutečnosti ses vůbec nezeptal.“

Zamrkal jsem na ni, a protože jsem nevěděl, jak na to reagovat, odkašlal jsem si. „Tak to se omlouvám.“ Naklonil jsem se přes stůl a promluvil naprosto vážně. „Mohla bys mě v pátek u večere poctít svou společností?“

Našpulila rty. „Nejsem si jistá, jestli můžu.“

„Máš snad nějaké plány?“

„Ne.“

„Jsi vdaná? Chodíš s někým?“

„Ne.“

„Nelíbím se ti? Připadám ti odporný?“

Rty jí zacukaly. „To už vůbec ne.“

Frustrovaně jsem si přešel rukou po vlasech. Rozhodně jsem se nikdy tak tvrdě o rande nesnažil. „Tak co by ti snad mohlo zabránit v tom vyjít si se mnou ven?“

Statečnost ji náhle opustila a já jsem poprvé zahlédl záblesk její zranitelnosti. Tvářila se nejistě, prsty sevřela klopý saka a nervózně tahala za jejich látku. Pak se přikrčila a odpověděla měkkým hlasem.

„Nemyslím, že bych měla něco, co bych si mohla vzít na sebe a co by bylo vhodné.“

„Promiň?“

„Podívej se na sebe, Bentley. Tvůj oblek asi stál víc, než já zaplatím za celý rok na nájemném. Já prostě nemám šaty, které by byly na rande s tebou vhodné.“ Zaváhala a sklopila oči. „Nechtěla bych tě ztrapňovat.“

Hrudí mi prolétla emoce, jakou jsem předtím nikdy nezažil. Po tom jejím bolestném přiznání mi do srdce

odkapávala něha. Ale také se mi líbilo slyšet ji říkat mé jméno.

„Emmy.“

Celá rudá dál upírala oči na stůl.

„Podívej se na mě, prosím.“

Naše pohledy se setkaly a já jsem nenáviděl tu nejistotu, již jsem viděl.

„Zkus pochopit tohle. Mně je jedno, co budeš mít na sobě. Můžeš mít přesně to, co na sobě máš teď, a já budu pyšný na to, že mě s tebou uvidí. A když už je o tom řeč, vůbec mi nebude vadit, když půjdeme někam, kde to není tak nóbl, jak jsem zvyklý. Znáám pár menších podniků, kde se mi líbí, protože mají dobré jídlo a přátelskou atmosféru. A dokonce si ani nevezmu oblek. Co ty na to? Neformální večere venku.“ Zhluboka, ale pokud možno nenápadně jsem se nadechl. „Chtěla bys se mnou v pátek na večeri Emmy?“

Celá se rozzářila a v očích se jí zalesklo. „Ano, to bych ráda.“

„Výborně.“ Podal jsem jí svůj telefon. „Možná bys mi mohla dát své číslo, abych ti mohl zavolat a domluvit se?“

„Takže už žádné ranní návštěvy?“

Zatímco mi do kontaktů přidávala své číslo a potom si mé číslo ukládala k sobě, zavrtěl jsem hlavou. „Moc bych rád, ale ne. Na zbytek týdne mám naplánované ranní schůzky. Příštích několik dopolední budu muset přežít bez tvé společnosti nebo koláčků.“

Vstala a vrátila mi telefon a stáhla si z ramen sako. Já jsem si je oblékl a snažil se nevnímat skutečnost, že teď voní po ní. Měkce, letně a lehce. Usmál jsem se na ni a přistoupil k ní blíž. „Takže jsme domluvení? Sluší ti to – i když musím myslet na to, čí ta košile je.“

Sklouzla pohledem dolů a přejela prsty po opotře-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Bentley**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.